

דו"ררחון מקוון לסיפורים קצרים

רסי: רחיצה

מה שלא קלי'כרון...

מאיר דותן

אורטל הירש

דפנה חיימוביץ'

אבי טאוב

נעמה מוזס

רחל נפרסטק

יכין פנואלי

תמר פריש־הלביץ

גיליון 2

פברואר 2020, שבט ה'תש"ף

גיליון 2

דבר העורכים

לכתב העת הדיגיטלי קראנו **רסיסים**: רסיסי זכרון.

אתם שיתפתם אותנו ושלחתם לנו את רסיסי הזכרון שלכם - רסיסים מסוגים שונים: רסיס זכרון שלא תמיד נעים ואולי אף כואב. רסיס זכרון משעשע כשנזכרים בו מחייכים או אפילו פורצים בצהלה. רסיס זכרון מביך שמוטב שלא קרה. רסיס זכרון נעים: רגע של חום, יופי, תם ורגש - כזה שנרצה לאחוז בו. ליקטנו בגיליון השני שלנו קליידוסקופ של רסיסי זכרון כאלה.

קריאה מהנה
עדנה אפק ואירן דיין

"רסיסים" הוא כתב עת מקוון המתפרסם בכל חודשיים.
בכל גיליון יפורסמו 8 סיפורים בלבד.

הגהת הסיפורים והבעלות על זכויות היוצרים –

כל אלה באחריות הכותבים בלבד.

כתב העת רסיסים מאפשר במה לסיפורים ואינו אחראי לשגיאות כתיב ותחביר בסיפורים.

העבודה בכתב העת מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתגמולים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בכתב העת, ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי־פרסום יצירתו בכתב העת.

www.psdgraphics.com

גיליון 2

פברואר 2020, שבט ה'תש"ף

דירחון מקוון לסיפורים קצרים
רסיסים
מה שאר דריכרון...

כלניות לשבת

דפנה חיימוביץ'

מבין שפעת הפרחים שגדשו את החנות הקטנה, בחרתי בזר כלניות סגולות. המוכרת עטפה אותו בצלופן שקוף ובחיוך קורן הגישה לי. שילמתי עבורו ותחבתי לכיסי את דמי הנסיעה.

התיק העמוס על הכתף, יד אחת אחוזה בזר הסגול, השנייה בשקית בה נטמנו עוגת שוקולד ריחנית וחלה קלועה, נחפזתי לעבר תחנת האוטובוס הסמוכה. בעוד זמן קצר תסיים מרינה את קרצוף הבית ושכר עמלה בארנקי.

כמה אהובים עליי ערבי השבת. הבית מדיף ניקיון, הפרחים בכד החרס מעטרים את שולחן האוכל המכוסה מפת תחרה, לצידו סלסילת הקש, בה ממתינה בסבלנות החלה הקלועה. בעוד המראה חלף אל מול עיניי, הבחנתי בקו 72 נעצר בחריקה בתחנה השוממה מאדם. פתחתי במרוצה. איזו הקלה! לא אאלץ להמתין לאוטובוס הבא שתדירותו נמוכה היום. נושפת במלוא ריאותיי ניצבתי אל מול דלת האוטובוס שנפערה בוודאי לכבודי. נוסע יחיד דילג החוצה כשרגלי הורמה, מתכוונת לנחות על המדרגה הראשונה. אז, ברגע זה ממש, נטרקה הדלת בפניי והנהג החל בדהרה.

בעודי המומה לכדו עיניי נער שהחל במרדף אחר האוטובוס. "פתח לה את הדלת, נהג!" צרח והיכה במרצות בדופן האוטובוס. "למה אתה לא פותח לה?" המשיך להכות בנחישות ולא הרפה. הנהג החל להאט ואילו מבטי הופנה לעבר הספסל המיותר. נאלצת להשלים עם רוע הגזרה, התיישבתי בכבודות, השקית והפרחים משני צידי כשומרי ראש. מחיתי את אגלי הזיעה והמתנתי במפח נפש לבא אחריו.

"גיברת, בואי, הוא פתח לך. יאללה מהר!" נופף הנער זרועות מגושמות וכולו אחוז התרגשות. פניו האדימו, עיניו נפערו לרווחה. לשבריר שנייה קלטתי את מבטו, תנועותיו, צליל קולו. מנבכי הזיכרון צצו ועלו מראות של נערים בעלי צרכים מיוחדים, אותם הכרתי היטב מעבודתי רבת השנים.

"תודה לך!" הספקתי להגות. קמתי, רצתי וטיפסתי במעלה מדרגות האוטובוס. הנחתי למרגלות הנהג את אוצרותיי, שלפתי מהכיס כמה מטבעות והושטתי לו בשתיקה.

"אני לא חייב לעצור למי שלא ממתינ בתחנה!" גער בגסות ועיניו ירו טינה. גופי הטלטל ואני התאמצתי בכל מאודי לאחוז במוט הברזל. עוד רגע אפול ואשתטח ארצה.

"בכל זאת אני לא בת שבע. אני בת שבעים." המהמתי.
"מה זה משנה?!" הרעים קולו. יד ארוכה נשלחה כלפיי בתנועת ביטול. הוא הגביר את מהירות הנסיעה ושעט קדימה בפראות.

בלעתי את החרון. דמותו של הנער ניצבת לנגד עיניי.

גיליון 2

פברואר 2020, שבט ה'תש"ף

דירחון מקוון לסיפורים קצרים
רסי הסיפור
מה שאר ד"ריון...

אני ממנה. הרחוב רועש והומה. אני מגביר את מהירות צעדיי ומביט על הפלייר שבידי. השעה המצוינת בפלייר היא שתיים עשרה. אני מציץ בשעון היד שלי ורואה שנותרו שלוש דקות בלבד. אני אספיק, חשבתי. מהליכה מהירה אני עובר לריצה קלה. תוך כדי ריצתי, נתקל באנשים הבאים מולי. 'סליחה', אני מתנצל בפניהם ומאט את המהירות. קשה לי להתנועע. עם כל צעד בטני מקפצת, עולה ויורדת, מכבידה עליי. החזה שלי מתנדנד. אני מבחין במבטים הנשלחים אליי, חלקם מחייכים, משום שאני נראה להם מגוחך. מין איש שמן שרץ, ולשומנים שלו יש חיים משלהם. השומנים מתנדנדים לכל הכיוונים ומאיימים לפרוץ מחולצת הטריקו הדקה שצמודה לגופי. שיקפצו לי, אני לא מרשה לעצמי להיכנס למחשבות כאלה. כולי מתמקד במטרה. אני חייב להגיע. לא נותר די זמן והשעון מתקתק. הזמן דוחק ויחד עם זאת הולך ואוזל. במהירותי אני חוצה את הכביש תוך התעלמות מהרמזור האדום ולא שומע את צפירות הנהגים. לא שומע את הצעקה: "שמן, תסתכל לאן שאתה רץ, יא בומבה צור."

אני מחייך לעצמי משום שאני רגיל לתגובות כאלה. מביט לעבר הנהג שצועק מולי, לא עוצר, אלא ממשיך לרוץ קדימה ובריצתי מרים את היד ושולח לעברו אצבע משולשת. אני מתנשף וכבר מרגיש קושי בשאיפת אוויר. ברגע של עייפות, מניח את ידי על מותניי. אני חייב להגיע! חבורת נערים חוסמת את נתיב ריצתי, אך אני לא עוצר ומפלס את דרכי בתוכם כשאני גורם להם להתפזר לכל עבר. 'סליחה', אני מתנצל מבלי להביט לאחור. "תראו את השומן שלו איך מקפץ," אני שומע את אחד הנערים צועק לעברי. האחרים פורצים בצחוק. אני מסתובב לעברם ומפנה את מבטי לעבר הנער שצועק, מעווה את פניי תוך כדי הוצאת לשון לעברו. ובכל זאת לא עוצר, ממשיך לרוץ. עוד רגע אני מגיע. השלט מקדם את פניי. אני רק צריך לחצות את הכביש. האם אספיק? השעון מראה דקה לשתיים עשרה. כשאני מגיע הדלת נטרקת בפניי. בחור צעיר לבוש חולצה אדומה, נועל את הדלת במפתח בדיוק כשאני מושיט את ידי לידית הדלת. על חולצתו שלוש מילים שמביעות את כמיהתי: 'העגולים של קדוש'. פניי מביעות תחינה, "בבקשה, תפתח לי," אני מתחנן בפני בעל החולצה האדומה, אך המילים לא יוצאות מפי, ובמקומן אני שומע רק חרחור שורק. מאוכזב ממאמציי, שהיו לשווא, אני מצמיד את פניי לזכוכית השקופה שבקיר החיצוני ורואה את האנשים שיושבים בפנים ונהנים. הו, כמה אני מקנא בהם. צחוקם וצלילי דיבורם הנשמעים מעבר לקיר הזכוכית מגבירים את קנאתי. ריר נוזל מפי.

אני בוחן את המודעה הגדולה שצמודה לחלון. היא דומה לפלייר, שאני מחזיק בידי. שלא כמו הפלייר, היא גדולה יותר. אני קורא את הכתוב עליה: 'חדש חדש חדש הכדורים של קדוש. הפלאפל הכי עגול בעיר. לרגל הפתיחה, מנת פלאפל חינם, עד השעה שתיים עשרה.'

אני מביט באכזבה על השעון. השעה בדיוק שתיים עשרה ודקה.

כשאיצ'ה בכה

רחל נפרסטק

הוא התיישב למרגלות האבן הבוהקת ובכה. אני הייתי לידו, ולא ידעתי כיצד להרגיע אותו.
"הי, חמוד שלי, למה אתה בוכה?" רציתי לחבק אותו.
האמת היא שזאת הפעם הראשונה שהרגשתי שיש לו רגשות כלפי: פתאום הרגש המתפרץ הזה שמעולם לא הכרתי.

הוא תמיד היה המחושב מבין שנינו, הוא חשב שהבעת רגש היא הבעת חולשה, והוא הרי גבר, וגבר אינו מגלה את רגשותיו.
"העובדה שאני איתך לא אומרת לך משהו?" היה שואל אותי.
"רק מעשים מדברים בעד עצמם. מילים הן כמו בלונים מתעופפים באוויר, בלי כיסוי," היה אומר.

ואני כל כך רציתי לחוש אותו מרגיש. לא, לא חושב, לא אנליטי, לא מסבירן. רק קצת, טיפונת, מרגיש לכל הרוחות.
ועכשיו הוא בוכה.

כמה פיללתי לרגע הזה, והנה הוא הגיע. הוא בוכה, בוכה, בוכה. ואני רוצה לחבק אותו, לנשק אותו, להרגיע אותו: "זה בסדר, חמוד שלי, אני לא הולכת לשום מקום, אני פה. אני אשאר פה תמיד מתחת לאבן הבוהקת."

תנצב"ה

www.psdgraphics.com

גיליון 2

פברואר 2020, שבט ה'תש"ף

דיריחון מקוון לסיפורים קצרים
רסי הסיפור
מה אנשאר דריכרון...

לא זוכרת שקראתי

נעמה מוזס

הספרנית הצעירה מתבוננת בריכוז במסך המחשב, היא מפנה אליו את מבטה, ובטון נוזף אומרת שהספר "אליזבת איננה" כבר היה אצלי. גבותיי מצטופפות, היא קולטת את סימן השאלה העובר על פניי.

"את לא זוכרת אם קראת אותו?", היא תמהה, ואולי גם היא מנסה לרמוז לי, שמשוהו איתי לא תקין. "כמה פעמים צריך לומר לך לא להשאיר את המרק על האש? עוד תשרפי את כל הבית", אני מדמה לשמוע את קולו המתוסכל של יונתן. "אבל מה שחשוב לך- את זוכרת יפה מאד" אני מצליחה לשמוע את יונתן מסנן לעצמו, ובוחרת הפעם לא להשיב ולהיגרר לריב נוסף.

כעת מול עיניה של הספרנית אני מקרבת אליו את הספר, הופכת אותו וקוראת במהירות את התקציר. אני באמת לא זוכרת שכבר קראתי אותו. אפילו שהמחשב קובע שכן. הספרנית מהדקת את משקפיה האדומים לאפה ומוסיפה בנחרצות - "ספר כזה לא שוכחים". וזו עוד הוכחה לכך, שהחששות שלי מתממשים. אולי גם אצלי מתפתחת דמנציה כמו לגיבורה של הספר?

"ברור שקראתי. אני פשוט אוהבת לחזור לספרים ישנים". אני מוצאת את עצמי מתרצת וממציאה בקלילות שקרים חדשים. הרי לא באמת קראתי, אולי רק רפרפתי וויתרתי אחרי העמוד הראשון, כמו שאני עושה עם מרבית המשימות בחיים שלי שדורשות טיפה מאמץ.

מחוץ לספריה אני מתיישבת על המדרגות, מוציאה את הספר מהתיק ובוחנת את הכריכה. אולי התמונה תעורר בי תאים אפורים מתרדמתם. על הכריכה מופיע איור של אישה שהראש שלה מתפורר לפתקים קטנים, מקומטים, שהיא בטח מפזרת בכל הבית אבל לא אומרים לה כלום. קצת כמו התזכורות שאני כותבת לעצמי לאחרונה בנייד.

האיור בכריכה לא מזכיר לי דבר. גם לא העמוד הראשון, שאני לא מתאפקת ומתחילה לקרוא, עדיין לא בטוחה אם קראתי את הספר או שאני באמת לא זוכרת, אפילו שהספרנית הצעירה טענה, שאין מצב שספר כזה שוכחים.

אני מרגישה כיצד שדון הבהלה מתחיל לקפץ לי בלב בדילוגים גדולים, ואני חושבת על כל מה שאולי נשכח ממני ואני אפילו לא יודעת, ועל מה שאני זוכרת ולא מצליחה לשכוח.

www.psdgraphics.com

גיליון 2

פברואר 2020, שבט ה'תש"ף

דירחון מקוון לסיפורים קצרים
רסי הסיפור
מה שאר דלילון...

צהוב

תמר פריש־הלביץ

צבע צהוב צובע את זכרונותיו של מקס שרייר, שדה חיטה שנקצרת את צהוב מלא העין, מרחבים של יופי, כשהוא וחבריו למחלקה, צועדים בשביל החוצה את השדה אי שם באוקראינה. נערה עם שיער צהוב, שאפשר היה לחשוב שהיא ארית, פוסקת ממלאכת הקציר ומביטה בהם. עיניה כהות כמעט שחורות כשהיא מביטה בקבוצת החיילים הצועדת לכיוונה.

הזכרון הבא שנצבע בצהוב, הוא גופה השברירי של הנערה, שרגע לפני כן עוד קצרה בשדה, מוטל על חלקת שדה קצורה, שיערה נמלא אניצי קש וצבעו מתמזג עם הקרקע עליו הוא פזור. מבטה לוחב בשחור וצרחותיה מקפיאות דמו. הצבע הצהוב צובע את צחוקם המשוועשע של חבריו עת אחד מהם נעוץ בתוכה בתנועות מהירות צובט בשדה החלבי. הוא, מקס שרייר, עומד מרוחק קצת, מעשן בעצבנות. תיכף יבוא תורו לחלל את הדמות הצורחת, דומעת, בשפה שהוא לא מבין. היא מזכירה לו את אחותו מינה, לו רק היו לה עינים כחולות, הוא מביט אל כדור השמש הצובע את המרחבים שלפניו בזהב.

הזכרון הבא שלו הוא הנערה שפסקה לצרוח, אולי כבר מתה אחרי שעה ארוכה של מעשה אונס חיילי, חבריו למחלקה קלטו שנשאר מרוחק והם קוראים לו ומעודדים אותו לבצע את מה שמצופה ממנו, הוא מתיר את חגורת מכנסיו מעל למבטת הפעור של הנערה חסרת השם, גופה אינו לבן ויפה כפי שהיה בהתחלה, עורה החלבי שהחזיר את אור זהב השמש, עכשיו חתכים ודם ופצע ואין בו שום דבר שעושה לו חשק אפילו לגעת, אבל כדי שלא יחשדו, הוא גוהר על הגוף הרצוץ, אברו לא משתף פעולה ונותר רפוי ומבועת. חבריו פועים בקולות בהמייים, משליכים עליו סגריות בוערות ומעודדים אותו, נו מקס, נו מקס. הוא קם מבויש, מבוהל, ליבו מתכווץ בקרבו אל מול מה שהיה עד לפני שעה קלה, נערה יפיפיה ועכשיו, צלם אדם, פניה שקטות ונשימתה שקטה אם בכלל.

הצהוב האחרון שהוא זוכר מלווה בריח השתן הצהוב הניגר מחבריו, עת כולם עומדים מעליה ומשתינים ביחד כאילו הם מכבים מדורה בפיקניק.

בלילות, מקס רץ בשדות זהובים, כמו בתוך ציור של ואן גוך, לפתע להקת עורבים מתרוממת מולו וחגה מעליו. הוא מתעורר בזעקה.

www.psdgraphics.com

גיליון 2

פברואר 2020, שבט ה'תש"ף

דירחון מקוון לסיפורים קצרים
רסי הסיפור
מה נשאר דליכדון...

כַּשְׁפַּת אוֹתִי

יֵכִין פְּנוּאֵלִי

באופן כללי, היא לא הייתה יפה במיוחד,
אבל אם הסתכלת בה מזווית אחת מסוימת, היא הייתה מהממת.

רצה הגורל וכשראיתי אותה לראשונה, באותה פינת רחוב, היה זה דווקא מאותה הזווית.
"ופייך כישף אותי", רציתי לומר לה, כשנפגשנו שם בשנית.
אבל התביישתי.
יצא לי רק: "יש בכך משהו מכשף".

עיניה נצצו והיא עשתה תנועה טקסית מוזרה בידיה
"מה את עושה?" שאלתי
"אני מכשפת אותך" ענתה בחיוך, הניפה ידיה אל על ובאחת הורידה אותן ונגעה קלות בידי.

רטט של עונג התפשט בכל גופי ובמגע הפשוט הזה – היא כשפה אותי .
עובדה, שנים חלפו מאז ראיתי אותה לאחרונה, ועדין,

בכל פעם שאני עובר באותה בפינת הרחוב,
משהו מאותו רטט של עונג – חוזר וממלא את כל גופי

www.psdgraphics.com

גיליון 2

פברואר 2020, שבט ה'תש"ף

דירחון מקוון לסיפורים קצרים
רְסִיָה
מה שאר דל'כרון...

שארית בשר

אורטל הירש

כשתהיי אחרי מקלחת – זה פחות יכאב.
כך היה אביה נוהג לומר לה. והיא הקשיבה לו. תמיד היתה צייתנית. והוא צדק.
ימים שלמים נהגתי להביט עליהם מהצד. לא חשוב איפה הונחתי – תמיד מצאתי רגע והצצתי ממקומי. חיכיתי גם אני לרגע. דמיינתי עצמי גם עוד רגע שם. איתם. איתה.

היא היתה יוצאת מהאמבטיה. גופה עדיין זולג טיפות חמימות של שאריות לחות מהחדר הרטוב. בפעמים הראשונות היא לא היתה מודעת כלל למעשה. קטנה מידי היתה. ומי בכלל מודעת למשהו שמבצעים בגופה בשנותיה הראשונות? לא היה איכפת לה בכלל... אך עם הזמן, כשהתבגרה, כבר לא הסכימה והחלה לדחות את העניין. תמיד חיפשה ומצאה תירוצים. אביה לא דחק בה. הוא ידע שיגיע הרגע בו תגיע אליו. אפילו מרצונה. כשזה יהיה כבר בלתי נסבל והיא תהיה חייבת את זה. ואני – גם לי היתה סבלנות. בדמיוני הפרוע, חידדתי מחשבותיי והכנתי את כולי לרגע בו אגיע אליה. ואז לא תהיה לה ברירה. אבל עד לרגע המכונן, בו יישקו שפתיי בעורה, עד לרגע בו ארגיש כי קרעתי בבשרה החי – אני מחכה. בינתיים היא דוחה אותי.

אני מבין. מחכה לה בסבלנות. מכיל את הדחייה. והוא צדק. כשזה נדחה – זה כאב עוד יותר. היא ידעה. אבל אז מגיע הרגע ואין לה ברירה... הוא מחייך. קורא לה בפנים רגועות לכורסא. והיא מגיעה. כנועה. מובסת. אני מביט מרחוק. גם אני אצטרף עוד רגע. הוא מושיב אותה על הכורסא. אני מצטרף. כואב. על פניו - נראה היה שהוא משתתף בכאבה. בהתחלה זה היה כדי להקל על הרגע. כדי להמעיט במידת הלחץ ברגעים הקריטיים. פניו היו מתעוותים בכל רגע שלחץ אותי עליה. לעיתים היה אף מוציא קולות קטנים. שוב, כדי להתגבר על כל אינסטינקט של נסיגה ממנה. שרק לא תמשוך את ידה ממנו עכשיו. או את רגלה. לו יכולתי הייתי קושר את ידיו ועושה זאת בעצמי. אבל ידיו היו הכרחיות לעניין. והן היו מיומנות. הן, כמה שהן היו מיומנות. ידיו אחזו את רגליה וידיה ברוך כזה - כאילו ביקשו לפצות על האקט הכואב הקצר.

מלאכתי קצרה, אפוא. קצרה וכואבת. היא אכן הגיעה רטובה וזה אמור להיטיב עימה. הנה, אני נוגע ואוחז בה בחוזקה, אני מרגיש עצמי נצמד אליה. חותך בבשרה ומפריד אותה משאריתה. עד לפעם הבאה. ודווקא ברגע הנהיר הזה, פניה אחוזות האימה, שעד לפני רגע נרתעו מהזוועה הבאה עליה – נרגעות פתאום והיא מחייכת. הנה, היא משלימה עם המעשה. באותו רגע היא נזכרת. הוא סיפר לה פעם והסביר שזה כבר מת. זה כבר מת. ובעצם – מה שמת כבר לא כואב. וציפורניים – כידוע, זה עור מת.

גיליון 2

פברואר 2020, שבט ה'תש"ף

זכרון ליום כיפור

אבי טאוב

הייתי ילד, באמצע תמוז, לבד בבית. אין מזגן, אין טלוויזיה ואין מה לראות מחוץ לחלון. היה חם והתגעגעתי כאילו סתיו. רציתי קדושה שיש רק ביום הכיפורים. הבטתי בחלון, יום הכיפורים לא נראה באופן. לקחתי מהארון של אבא את הטלית הצהובה. חלצתי את חמוקי כיפוליה מנרתיק הקטיפה והתכרבלתי. הכנסתי למערכת את הקלטת של ניגוני ימים נוראים מישיבת כרם דיבנה. כל השירים ששרו בבית הכנסת כשהייתי ילד נכנסו מהוססים ולאט לאט החלו ממלאים את החדר.

לחזן שלא הכרתי קראו רפאל פוזן. הוא היה מדויק אבל קולם צורם, חודר מתחת לעור, כמו דגדוגיה הכפויים של זקנים מבית הכנסת של סבא, שהיה מתפלל בכלל בית כנסת אחר. עצמתי את העיניים, מתנדנד בטלית, והנה אני מוקף מלאכים ששרים וְנִתְּנָה תַקָּף בשני קולות.

הקול הראשון נשמע כמו מקהלת הצבא האדום, מתפרט לרבבות קולות נמוכים, שר בגרון מלא גאון:
מל-אֲכִים
יח-פֶּזֶן
נחיל וְרַעְדָה יאחזון
וכופלים את המשפט שוב ושוב.

המלאכים רועמים בשירה, מפחידים בעוצמתם הקפוצה בצייטנות איומה. ידעתי בוודאות: הם יכולים לכלות את העולם בהבל פה אך נשמעים ביראה ופחד לאלוהים. מקץ כמה חזרות, כמו רגלים רוקעות במצעד, הלב היה הולם בקצב אחיד. ואז פתאום, הקול הצורם של רפאל המֶלְאֲכִין, כמו קלרינט ניצול שואה, היה מסתלסל ובלתי נתפס, כמו עשן סיגריה. זה היה ניגון יהודי רווי צער וגעגועים - וְיִאֲמְרוּ הִנֵּה יוֹם הַדִּין, לִפְקֹד עַל צָבָא מְרוֹם בְּדִין, כִּי לֹא יִזְכּוּ בְּעֵינֶיךָ בְּדִין. ואני בעננים, אחד המלאכים הקטנים, טהור כמו מבט של ילד ולבן כמו עיניו. לצידי מלאכים כבירים, מחוסרי פנים, נטולי אינטרסים וההרמוניה הייתה מדהימה. כל הקולות השלימו את עצמם מעצמם. למה? ענה רבי נחמן מברסלב: כִּי יֵשׁ מְלָאךְ גָּדוֹל מְאֹד שֶׁיֵּשׁ לוֹ אֶלֶף רִאשִׁים וְכָל רִאשׁ יֵשׁ לוֹ אֶלֶף לְשׁוֹנוֹת וְכָל לְשׁוֹן יֵשׁ לוֹ אֶלֶף קוֹלוֹת וְכָל קוֹל יֵשׁ לוֹ אֶלֶף נְגֻנוֹת, וְכָשֶׁהֱמִלָּךְ הָיָה עוֹמֵד לְשׁוֹרֵר בְּדֹאֵי יִפְה וְנִעִים מְאֹד אֲשֶׁר אֵין לְהַעֲרִיךְ וּלְשַׁעַר כָּלל.

יום אחד הייתי איש וסיפרתי הכל לדוד שלי. הוא גם למד באותה ישיבה, כמו אבא והכיר את הניגון. הוא אמר - "הא, הניגון הזה? כל האמריקאים היו מתפוצצים מצחוק כשרפאל פוזן היה מתחזן. לא שמת לב? זו המנגינה של השמן והרזה. הנה תראה: מל-אֲכִים יח-פֶּזֶן נחיל וְרַעְדָה יאחזון... כמו טְרַמְטִי טֵם, טְרַמְטִי טֵם, אתה רואה?" חזרתי על רבי נחמן, אחרי תיאור המלאך הוא חיך ואמר - וְעַתָּה יִזְכֹּר הָאָדָם עֲצָמוֹ פְּחִיתוֹת וְשִׁפְלוּת עֲרֹכּוֹ נֶגֶד זֶה. וְאִיךָ יוֹכֵל לְסַבֵּל חַיִּי? בְּדֹאֵי יִמָּאֵס עֲצָמוֹ בְּחַיִּיו. ואני שתקתי, חשבת על הדוד, שאני אוהב ועל רבי נחמן שאני אוהב. מאז מדי פעם אני מדמיין את המלאכים, השמן והרזה, מסתבכים בבירוקרטיה השמימית

גיליון 2

פברואר 2020, שבט ה'תש"ף

חפשו אותנו גם בפייסבוק:
[/rsisim.magazine](https://rsisim.magazine)

הגהת הסיפורים והבעלות על זכויות היוצרים –
כל אלה באחריות הכותבים בלבד.
כתב העת רסיסים מאפשר במה לסיפורים
ואינו אחראי לשגיאות כתיב ותחביר בסיפורים.

מייסדים: עדנה אפק ואלירן דיין
עיצוב גרפי: אלירן דיין